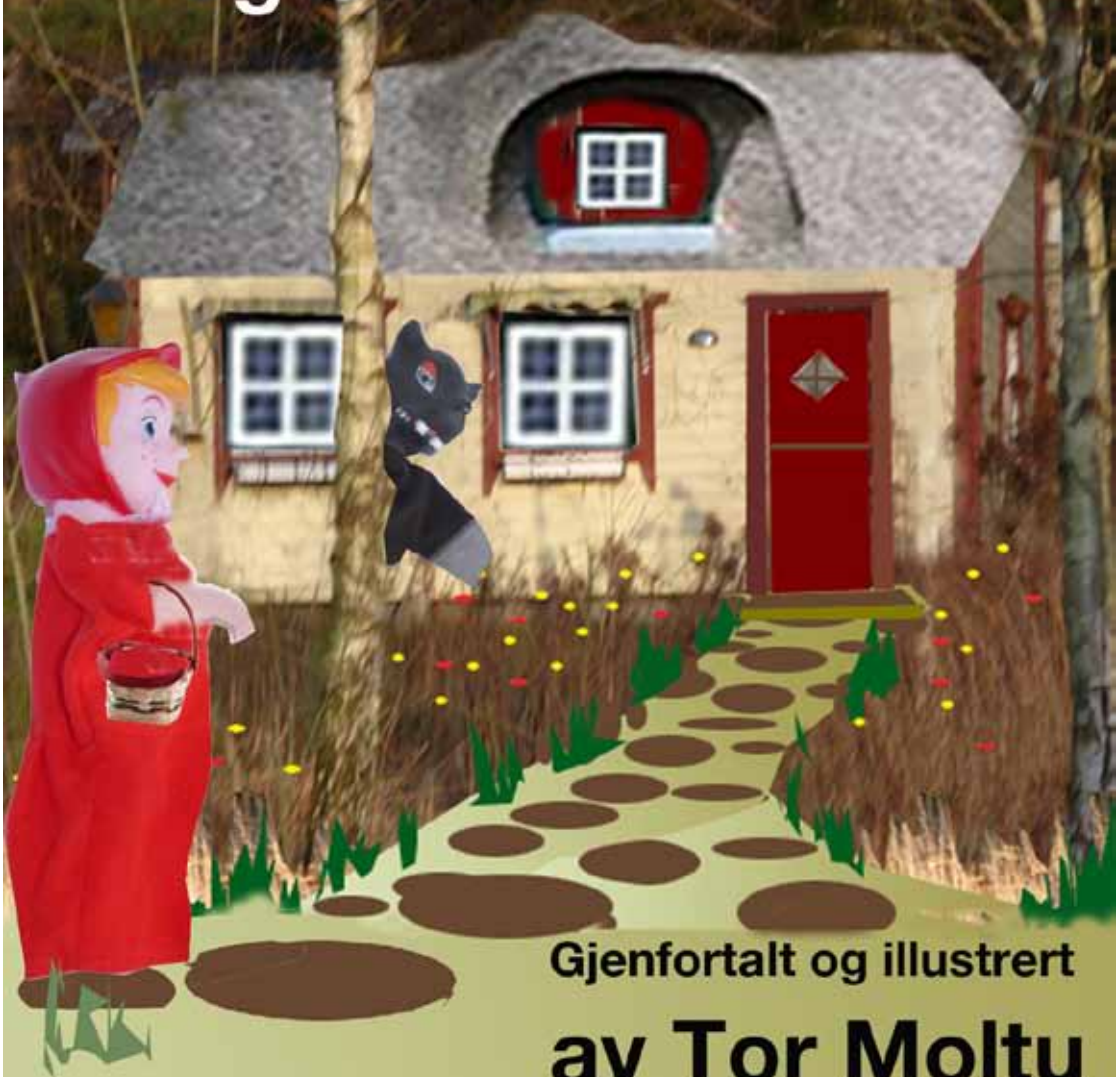

Lille Rødhette og Ulven

Gjenfortalt og illustrert
av Tor Moltu
Også som dukketeater

Oppsummering: (folkeeventyr Rødhette og Ulven): I hundrevis av år har historien om Rødhette og Ulven har blitt fortalt av gamle som unge. Slik er den blitt overlevert fra generasjon til generasjon, helt frem til idag.

Denne versjonen er ikke endret, men tilpasset gitt et format som også egner seg til dukketeater, slik at den fortsatt kan finne sin plass i hjertene og sinnene til alle barn.

Ulven er fortsatt Vskurken og skogsarbeideren er helten. Språket er modernisert og ført inn i nyere tid. Som enhver godnatthistorie, ender alt godt.

Persongalleriet:

Lille Rødhette

Ulven

Skogsmannen

Ulven som bestemoren

Bestemoren

Lille Rødhette og Ulven
Tilrettelagt og gjenfortalt av Tor Moltu
Illustrert av: Tor Moltu

Tomo Publishing
PDF and EPUB (ebook) -format
ISBN 978-82-992325-8-6

Lille Rødhette og Ulven

I skogene som grenset opp til den lille landsbyen som lå midt i dalen, bodde det en ulv. Folk visste at han var der, men han var slu og utspekulert så de han aldri. Når de gikk for å jakte på den, kom han seg alltid unna.

Ulven var ikke bare slu, men den kunne også sitte i skyggene til trærne og se på mens de små guttene og jentene lekte.

Det var spesielt en liten jente den hadde sett på, tett: Hun hadde alltid på seg en rød kappe med hette. Han hadde hørte at de andre barna kalte henne for Lille Rødhette.

Barna hadde fått grei beskjed om ikke måtte gå i nærheten av skogen, da det var farlig.

En morgen spurte Lille Rødhette moren om hun kunne gå i besøk til bestemoren sin, som var blitt syk. Hun bodde ganske langt inne i skogen, og det var ikke ofte at hun fikk besøk. Det hadde også vært en stund siden de hadde sett hverandre.

- En god idé, sa moren.

Bestemoren bodde ikke bare dypt inne i skogen, men hun bodde helt alene. Det var kjekt å få besøk.

De pakket en fin liten kurv med brød, frukt, ost, grønnsaker og en skinke som hun skulle ha med seg.

Da kurven var klar, tok den lille jenta på den røde kappen og kysset moren farvel:

- Nå går rett til bestemor, advarte moren.
- Ja mor.
- Ikke somle på veien og ikke snakke med fremmede!
- Nei mor.
- Skogen kan være farlig.
- Ja mor! gjentok hun åndsfraværende.
- Og vær forsiktig!
- Ja mor, jeg skal være forsiktig.

Men med det samme Lille Rødhette kom til utkanten av landsbyen, hadde hun et valg: Hun kunne enten ta snarvei gjennom

skogen eller hun kunne ta den lange veien der stien gikk over åker og eng.

Hun var en strisinnent jente. Like fort som tenkt, glemte hun løftet hun hadde gitt sin mor, og bega seg inn i skogen. Hun måtte gå langs en mørk og overgrodd sti, men hadde brukt den så mange ganger tidligere at hun ikke anså den som farlig.

Så snart som Lille Rødhette satte foten inn i skogkanten dempet lyset seg og skyggene ble lengre. Også lydene endret seg. De ble mer hul, akkurat som om de var sin egen ekko. Hennes føtter begeget seg stille, da bakken absorberte lyden av skrittene hennes.

Hva Lille Rødhette ikke så, var et par grønnaktige gule øyne som stirret på henne fra et kratt dypere inn blant trærne. De betraktet også to skogsmen i det fjerne. De hugget ved, og hadde allerede kastet et vaksomt blick mot den lille jenta i den røde kappen.

Det de ikke så, var den mørke skikkelsen som eide de g

Tomo Publishing